

Turbók Attila

HALOTTAK NAPJA VARSÓBAN

A konstantinói erdőben a lomb
mélysűrű zöldből csonkult barna törré,
közben az ég is felvörösölt sávban,
vihar lesz, mondtad, kissé megborzongtál,
én viccelődtem, súgtam, szemaforfény
kíséri majd utunk, csipkés vonatfütty,
lengyel leány és halk beszédű *wenger*,
baktattunk a nyálkás, csúszos avarban,
rejtvény még minden, felsíró jövődő
kelengyéje, két vétlen, ifjú szem lát
képzelt babát a felhők rejtjelében,
a távlat képzett fényfotósa mintha
idő előtt vonná keretbe arcunk
a ködbe hajló nyárfasor mögötti
tisztás váratlan dombhajlatánál.

Rozzant busz zötyögött a temetőhöz,
sarlózó szélben reszkettek a gyertyák,
cmentarz, mondtad, a sírhalmokra néztem,
nem jártam még ily messzi temetőben,
ismeretlen halottak, dőlt keresztfák
áhitat súrolta hegehupáin.

Széljelző égen kalandozott szemem,
nem érdekelt a szükségállapot torz
fölnye alkonyi terepruhában,
egy ország fojtott fájdalom lapult a
vízszintesre csonkolt gyertyafényben,
ahol Katyń, Gdańsk egyetlen családként
zarándokolt és térdelt a mohás föld
gyertyáihoz imára kulcsolt kézzel,

ahol a zengő véredények titkos
visszhangja vert az esti harangszóban,
ahol a csönd még nem a holnap arca,
csak kriptamély, csak gyónás, csak reménység.

Hitel, 2018/9.